KARİKATÜR

ON BEŞ YAŞINDAKİ KIZLARIN EVLENMESİNE MÜSAADE EDİLİNCE:

— Yüz görümlüğü ne hediye istersin yavrum?..
— Bir bebek...
— Bu yaştan sonra öyle şey olur mu hiç!...

Dünya Karikatürleri

— Eğer hayatımı yeniden tanzim edebilseydim...

— Allah Allah, ne mahzur var, daha demin sarışın delikanlıya 18 yaşındayım diyen sen değil misin?.

Bayan — Misafirler gelecek...

Ahçı kadın — Biliyorum ama, söyleyin bakalım, tekrar gelmelerini istemiyorsanız yemekleri ona göre pişireyim!...

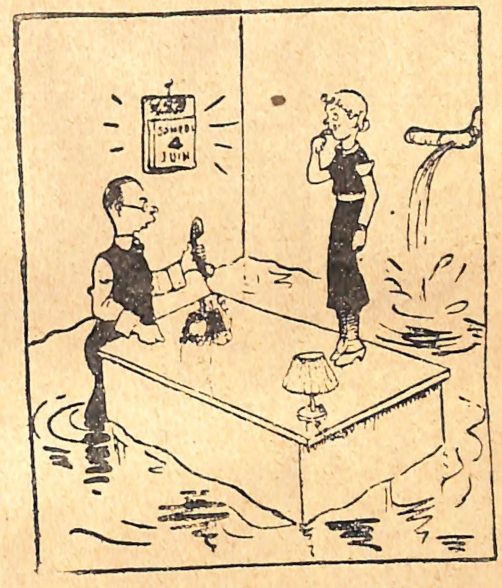

— Su şirketinden ne cevap verdiler?

— Cumartesi günü öğleden sonra çalışmazlarmış, «Pazartesi sabahı bir memur göndeririz» dediler!...

İçki aleyhtarları cemiyeti reisi — Be adam, bu saatte ve bu kılıkta ne istiyorsun?

Sarhoş — Ben sizin cemiyetin âzasıyım, istifamı vermiye geldim!...

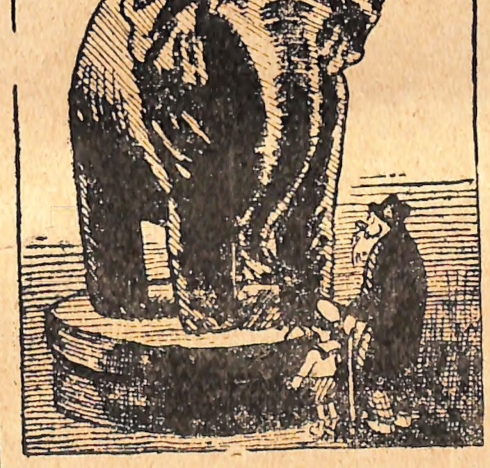

— Büyük baba, bu hayvanın adı ne?

— Dur hele gözlüğümü takayım da söyliyeyim!..

Bay — Sizinle evlenmeme galiba imkân kalmıyacak. Tali makinesi karımın hem esmer, hem de güzel olacağını söylüyor!.

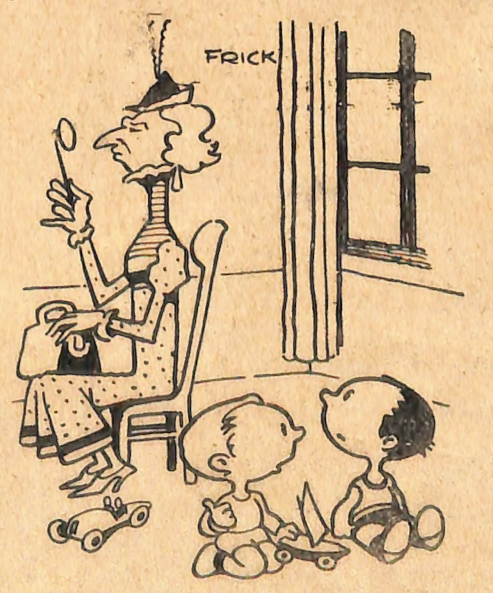

— Teyzem Amerikadan geldi..

— Belli, elli katlık apartıman yutmuş gibi duruyor!..

Mafsal Ağrıları

Çok müthiş anlar geçirtir. Fakat bir tek kaşe GRİPİN almakla, bütün şiddetine rağmen romatizma ağrısını çabucak sindirmek kabildir.

Çünkü hususî bir tertiple yapılan GRİPİN kaşeleri en muannit ağrıları kısa zamanda geçirir.

Gripin

Hızır gibi imdadınıza yetişir. ağrılarınızı, acılarınızı defeder. İcabında günde üç kaşe alınabilir.

No. 129 CİLT: 5 YİL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 16 HAZİRAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVI

İdarehanesi:
İstanbul: Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 10

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI

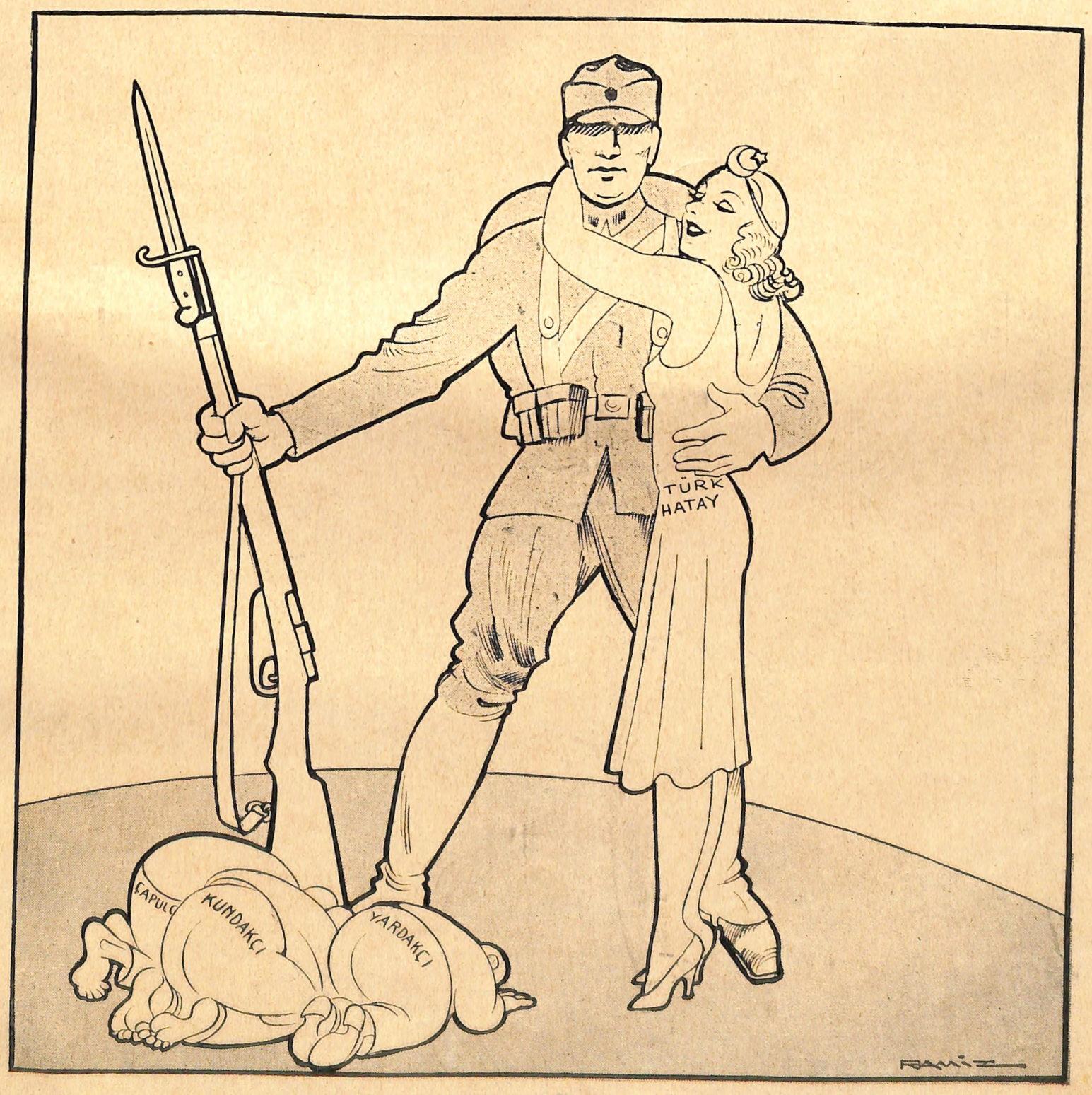

Türk askeri Hataya girerken!..
İSTİKBAL:

BELEDİYE POLİTİKASI

Vilâyetlerden birinde yerleşmiş bir mütekait arkadaştan altı ay evvel aldığımız bir mektpta şöyle yazılıyordu:

«Sana uzun zamandanberi mektup yazamayışımın sebebi siyasî meşguliyetlerimin fazlalığı idi. Sahi senin haberin yok. Ben dehşetli bir politikacı oldum.

Buna belki birdenbire inanamıyacaksın: «İstanbuldan kaçışımın sebeplerinden biri de radyo gürültüsü olan bir insanın politika dağdağalarına kendini atması kabil mi? Sen ki, dört nüfusluk ailesini idareden âciz bir insansın. Memleketin idaresine ait işlere nasıl burnunu sokarsın?» diyeceksin.

Hakkın var. Ben, üç aylık tekaüt maaşımı almak zamanı yaklaşınca: «Yarabbi ben nasıl ilmühaber yaptıracağım, maaşın hangi gün verileceğini nereden tahkik edeceğim» diye uykusunu kaçıracak derecede beceriksiz ve sakin bir insanım. Fakat buna rağmen, politikacı oldum ve şiddetli bir siyasî mücadeleye giriştim.

İhtimal ki, aklına şöyle bir şey gelir: «Benim arkadaş yerleştiği vilâyette işsizlikten bunaldı. Politika yapıyorum diye sağa sola çatmıya başladı» dersin. Yahut da mebus falan olmayı aklımdan geçirdiğimi zannedersin. Hayır. Benim politikam yüksek ıslahat ve yüksek iktısat politikası değildir. Sadece belediye politikasıdır.

Mahallemizde bay Abdullah Tanrıkul adında bir eski belediye reisi var. Son intihapta onu yine belediye reisi seçtirmiye azmettim ve paçaları sıvıyarak faaliyete giriştim.

Abdullah Tanrıkul'un şehirde birçok dostları ve taraftarları vardır. Onları bir araya toplıyarak bir mücadele plânı yaptım ve çalışmıya başladım. Nekadar yorulduğumu, ne diz boyu dedikodular içinde pala çaldığımı tahmin edersin. Fakat neticede çok şükür muvaffak oldum.

Geçen hafta Abdullah Tanrıkulu belediye reisliği koltuğuna oturttuk çok şükür.

Şehrin, bu gayretli insanın çalışmasından çok istifade edeceğine şüphe yoktur. Muhterem reis derhal faaliyete başladı ve ilk işi mahallemizdeki kalûbelâdan kalma Arnavut kaldırımını söktürmiye başlamak oldu.

Esasen programımızın ilk numarası mahallemizin üst başından başlıyarak çarşıya kadar giden bozuk yolu bir asfalt cadde haline getirmekti. Kışın bu sokaktan otomobil, araba değil, develerin bile geçmesine imkân yoktu. Artık bundan sonra kar ve çamur yüzü görmiyeceğiz. Belki inşallah ayaklarımızın altı bile ıslanmadan ferah ferah çarşıya gidip geleceğiz.» Zannederim ki, bir mem leket için bundan daha hayırlı ve vicdanlı bir belediye reisi tasavvur olunamaz.

* * *

Dünkü postadan bu arkadaşın yeni bir

Kadın — Kalbimde zayıflık hissediyorum..
Doktor — Kime karşı?!...

Yardım

Bektaşi tirbüşonla rakı şişesini açacaktı. Fakat mantarın sıkılığı nisbetinde kendisi de ihtiyar ve gevşekti.

Şişeyi dizlerinin arasına sıkıştırmış olduğu halde iki elile tirbüşona asılıyor fakat hain mantarı bir türlü yerinden oynatamıyordu.

— Ya Ali! Medet senden... Biraz yardım et, dedi.

Aliden medet yok. Tıpa yine olduğu gibi yerinde duruyor.

Bektaşi çaresiz başka kapılara baş vurdu.

— Ya Ömer! Mademki Ali niyazımıza kulak asmadı sen himmet et, dedi.

Ondan da muvafık cevap alamayınca:

— Ya Osman... Bari sen himmetini esirgeme, dedi ve şişeyi bir kere daha zorladı:

Fakat bektaşi bu defa tirbüşonu öyle kuvvetle çekmişti ki, mantar şiddetle fırladı, kendisi sırtüstü düştü ve rakılar yüzüne dökülmiye başladı.

Baba hiddetle bağırdı:

— Hay Allah müstahakınızı versin.. Ben sizi birer birer yardıma davet ettim. Üçünüz birden asılacak ne vardı?

— İstanbul belediyesi şehre kırk tane terkos çeşmesi daha yaptıracakmış...
— Yakında süt ucuzluğu da başlıyacak desene!...

mektubu çıkmıştı. Ondan da şu birkaç satırı almayı faydalı gördüm:

«Sana vereceğim neşesiz haberlerden biri de Abdullah Tanrıkulun belediye reisliğinden düşürülmesidir. Siyasî düşmanlarımız âkibet entrikalarında muvaffak oldular ve memleket için son derece hayırlı bir insan olan Abdullah Tanrıkulu alaşağı ederek yerine aşağı mahalleden ahlâksız bir adamı belediye reisi yaptılar.

Yeni belediye reisi derhal kendi mahallesindeki kaldırımları söktürmiye başladı. Niyeti yakında kendi evi ile çarşı arasında bir asfalt cadde meydana getirmektir.

Bizim mahalledeki inşaat durdu. Altı ay evvel hiç olmazsa sokağımızda bir Arnavut kaldırımı vardı. Yağmurlu, çamurlu havalarda taştan taşa atlıyarak çarşıya gitmenin yolunu bulurduk. Şimdi sokağımız bir çamur deryası haline geldi. Hemen Allah yardımcımız olsun.»

KARİKATÜR

Coğrafya Meselesi..

Bayan birdenbire hiddetlenerek çıkıştı:

— Yine mi sokağa çıkıyorsun. Halbuki evlenmeden evvel sen benim için dünya bedelsin diyordun.

Kocası bastonunu yakalayıp dışarı uğrarken cevap verdi:

— Öyle ama karıcığım, seninle evlendikten sonra coğrafya öğrendim. Dünya benim eskiden zannettiğim kadar mini mini değilmiş.

Baba — O haylâz oğlanın mektubu ha?..
Kız — Vallâhi değil baba, inanmazsan imlâ yanlışlarını say!...

GEÇİNCE

Can dayanır mı canan pembe beyaz geçince?
Niyaz, el pence durur karşıdan naz geçince!

İstediğin kadar gül, dilediğin kadar sev,
Bugünleri ararsın çağın biraz geçince.

Bir camın arkasından dalarsın ufuklara,
Sevgisiz, eğlencesiz bütün bir yaz geçince.

Ürperirim kalbimi çarpıyor, çarptı diye,
Yanımdan sırma saçlı bir yaramaz geçince.

Zamane piliçleri kartala taş çıkarır,
Hemen yolar tüyünü eline kaz geçince.

Aklıma gelir yârin yanağile dudağı.
Önümden bir sepetle çilek, kiraz geçince,

Yaz geldi, her tarafı bir hararet kapladı,
Yeni eş'ar okunur elbet ayaz geçince!

Hem âlemi diline dolar Nurullah Ataç,
Hem de biner küplere sen itiraz geçince.

Düşman hücum edince kalem elimden düşer,
Tekrar yazar, çizerim dostlar piyaz geçince.

Kimi okur, bilmem ki, şiirden anlıyanlar,
Sen de, ey Çamdeviren, bu işten vazgeçince?..

ÇAMDEVİREN

YÜZ ELLİLİKLER

Kulaktan kulağa gezdi bir haber,
Dillerin altında vardı bir bakla.
Dediler: Affoldu yüz ellilikler..
Doğrusu bu lûtuf gelmezdi akla.

★

Gerçi dert çektiniz İtilâfçılar;
Zarar yok yakında geçer acılar.
Fakat vurduğunuz yaman kamçılar,
Yaralar açmıştı. Niçin?.. Ne hakla?..

★

Hepiniz Sivasa küsmek istedi,
Saldırmak, yel gibi esmek istedi.
Böylece ülkeyi kesmek istedi,
Sarayda bilenen kızıl bıçakla.

★

«Damat» çok köpürmüş, söyleniyordu,
Emrile bir ordu peyleniyordu.
Avrupa onunla eğleniyordu.
Bir kedi oynarsa nasıl yumakla.

★

Kandınız: Anibal, İskender.. diye,
Kılıcı paslanan «Kiraz Hamdi» ye.
«Vilson» a ettiniz yurdu hediye,
Mukabil bir topal «Manda» almakla.

★

Halini aldınız azgın boğanın:
«Tavşanız.. Hükmü yok kaplumbağanın!»
Şalvarı çıkaran «Şaban ağa» nın,
Resmini seyrettik süslü frakla.

★

Çıkmıştı kurulan projeler kof,
Ökseye basmıştı kurnaz filozof.
Yıllarca çöllerde yanıp dedi: «Oof,
«Ben neden bağdaştım bunca ahmakla?»

★

Gel, ey Refik Halit!.. Hazır matbaan,
«Yezidin kızı» nı alan Don Juan!
Müjdeyi ilk defa o etti ilân:
Koş, Ahmet Emin'i öpüp kucakla.

★

Bilirim sıladır derdi bitiren,
Kuş gibi uçmalı sizi getiren:
Vapur çok ağırdır, yavaştır tren,
Siz ana vatana gelin uçakla.

★

Neşeyle hem gülün, hem de utanın,
Evlâdı oldunuz yine vatanın.
Hürmetle elini öpüp «Ata» nın,
Yeridir sevinçten atsanız takla!..

NECDET RÜŞTÜ

— Kocan yeni elbiselerin için güzel olmuş dedi mi?...
— Terzinin faturası gelmeden bir şey söyliyemem dedi!...

KADIN HIRSIZLARI

Geçen gece bizim kapı çalındı. Fakat öyle âdî şekilde değil, tuhaf bir tarzda. Tokmak önce üç kere öttü. Sonra uzun bir ıslık geceyi inim inim inletti. Arkasından üç tokmak darbesi daha.

İşin içinde iş olduğunu ossaat anladım. Okuyup üfliyerek kapıya yaklaştım:

— Kim o, diye seslendim.

— Kanlı hançer. Cevabımı almıyayım mı? Merak korkuyu daima yener, bir taraftan titremiye hazırlanırken, bir taraftan sordum:

— Kanlı hançer mi dediniz?

— Evet.

— Ne yapayım ben şimdi?

— Burası Kulak misifinin evi değil mi?

— Evet.

— Öyle ise ne sorup duruyorsun aç kapıyı.

Kanlı hançer çok sert konuşuyordu. Bizim kapı da zaten yufkacadır, işi zorbalığa döksem ben zararlı çıkacağım. Çarnaçar açtım. İçeri güçlü, kuvvetli bir adam girdi. Suratına kırmızı bir bez parçası sarmış, ceketinin yakasını kaldırmıştı.

— Buyurun bay Kanlı hançer, dedim. Yol verdim. Misafir odasında karşılıklı oturduk.

— Sebebi ziyaretiniz?

— Patlama anlatacağım. Amelikada çocuk hırsızlarının yeniden zuhur ettiğini elbette haber aldın.

— Evet, gazeteler öyle bir şey yazdılar.

— Kırk yılda bir kere doğru malûmat verdiler. Şimdi dinle derdimi. Arkadaşlarla oturduk: «Mademki Amelikada çocuk hırsızlığı aldı yürüdü, çocuk babaları deste deste banknotu sokağa atıyorlar. Biz burada ne güne duruyoruz. Haydi çocuk hırsızlığına başlıyalım» dedik. Fakat salozun biri aklımızı çeldi. «Haydi işinize be sersemler, çocuk dediğin bu memlekette kıtlığına kıran girmiş mal değil ki... Amelikada belki öyledir ama, bizde bu hırsızlık yürümez. Elâlem çocuğunu evlâtlık vermiye can atıyor. Gelin bir başka türlü iş görelim. Varlıklı adamların, karılarını kaçıralım» dedi. İnsan beşerdir, şaşar derler, ne doğru. Bizim de hırboluk tarafımıza gelmiş; «Hay hay» diye boynuna sarıldık. Çeteyi kurduk. Adını da «Kanlı hançer» koyduk. İki haftadanberi işe başladık. Harıl harıl kadın kaçırıyoruz.

— Aman bre...

— Hiç telâş etme Kulak misafiri. İş öylesine fiyasko verdi ki, ciddilikten çıktı gitti. Âdeta kepazeliğe döndü. Hiç öyle olmasaydı sana gelir miydim.

— Anlıyamadım efendim.

— Dinle de anlatayım. Önce tüccarı müteberandan Salamon Karunoğlunun karısı Rebekayı kaçırdık. Mesele zannettiğimizden daha güç oldu. Mübarek hatun uzaktan korsa kuvvetile okadar göstermiyormuş ama, el atınca tamam yüz elli sağ okka olduğu meydana çıktı. Otomobilde zaten üç, dört arkadaştık. Bir de karıyı bindirince lâstikler, makaslar inlemiye başladı. Motör de nihayet can, yokuşlarda çekmez, inişlerde fren tutmaz oldu. Uzatmıyalım zar zor çetenin merkezine vardık. Karıyı mahzene tıktık. Bir müddet ağladı, sızladı ama, bizim Çiroz Recep, nabızkir oğlandır: «Hoşur karıyı aman eğlendirelim, geçtim hüngürderken gö-

Rebeka — Salamon, neden her hafta beni deniz kenarina yetiriyorsun?..
Salamon — Yahudilerin su yuzu yorduğu yok diyenlere nisbet olsun diye!...

çer gider de elimiz böğrümüzde kalır» dedi. Bir şişe anzarot uydurup karşısına geçti. Dinim rabbena hakkı için hilâfım yok yarım saat sonra madama Kasap oyununa başlamaz mı?

Neyse buraya kadar işler ayna. Ertesi gün Salamon efendiye mektubu yolladık:

— Karı sapasağlam, geri istersen üç güne kadar on bin papeli saymalısın, yoksa madamayı ruyanda bile göremezsin. Eğer polise baş vurursan seninkini temizleriz ha!» dedik.

Bir taraftan bu nâmeyi herife yollarken, sıcağı sıcağına herekete geçtik. Üstüste üç karı daha kaldırdık. Bizim çete merkezi iki günde Avramın iki kapılı balozuna döndü. Çiroz Recep madam Salamonla uğraşırken Fitil İbrahim madam Katinayı, Susta Osman Pakize hanımı. Bodoslama Ahmet madam Haykanuşu eğlendirmiye kalktılar.

Fakat gel gör ki, mektup yazdığımız heriflerden ses, soluk çıkmıyordu. Bizim çetenin eti ne, budu ne? Burası Amelika değil ki, büyük sermaye ile panka vari iş görelim. Gitgide karıları beslemek güçleşti. Rahat otursalar yine canım yanmıyacak. Biribirlerine afi kesmiye, yan bakmıya, kıskançlık numaraları döktürmiye bulaştılar. Mektuplara cevap alamayınca paçaları sıvadım, herifleri birer birer dolaştım. Tüccardan Salamon efendi daktilosuna yan yan bakarak suratıma karşı:

— İki yozum, hirsizlara benden selâm et. Onlara bizin karisi analarinin ak sütü yibi helâl olsun. Bende metalik yok.

Tüccardan Bodos ağa:

— Garı gısmının işine dünyada garışmam ceerim. Nasıl dilerse öyle ider. Paradan yaa gonuşursan, bende dünyalıh ni gezer. Haykanuşa firade firade selâm ederim.

Tüccardan Meraki bey:

— Bizim refikayı aşırmamışlardır, o bana azap vermek için hemşiresi hanesine göç etmiştir. Maamafih yine kendileri bilirler. Herhalde gelmek için pek acele etmesinler. Ben evde rahatım. Hizmetçi Ayşe kız bütün işlerimi görüyor, hanımın yokluğunu belli bile etmiyor. İstenen paraya gelince, aydan aya manto parası isteyip dururken işi birdenbire binlerce liraya çıkarmasını beğenmediğimi kendisine lûtfen bildiriverin. Haydi uğurola.

Nikola Mangalyürek de:

— Sastim kaldim, bu ne istir. Bizim kadini hirsizlar almiş yoksam, kendisi kaçmis. Bir seyler oldu. Katina açıkgöz karidir. Salvarini sudan çikarir. Bende on para yok. İsler kesat bilirsiniz efendim. Haydi yallah...

Demezler mi? Hiç biri de işi polise, gazeteye haber vermedi. Iki taraf da adeta memnun.

— Pekâlâ bu işin bana taalluku ne?

— İşte onu söyliyeceğim ağabeyciğim, görüyorsun ya, mesele ciddilikten çıktı. Kepaze bir şey oldu. Adeta Karagöz oyununa döndü. Ahbaplar: Kulak misafiri halden anlar bir adamdır, var git derdimizi yan, gazeteye birkaç satır bir şey mi yazacak ne yapacak, işi dallandırsın da herifler âr, namus edip polise baş vursunlar. Karılarını Benli Bekirin evinden alsınlar.

Biz gayri bu yeni icat kazanç yoluna tövbe diyoruz. Bizim dızdızcılık, manitacılık nemize yetmezmiş, yandık, aman!

Diyorlar. Aman ne olursa senden olur bey ağabey, birkaç satır yaz da başımızdaki belâdan bizi kurtar.

* * *

Biçare Kanlı hançer çetesine vadettim. İşte vadimide tutuyorum.

Kulak misafiri

— Resimlerim hangi artiste benziyor bil bakalım...
— Onu bilemiyecek ne var? Evvelki sene çıkardıkların Billi Dov'a, geçen senekiler, Mari Bele, bu yıl çektirdiklerin de rahmetli Cin Harlov'a benziyor!...

YALANCILIK..

Bir pazar günü arkadaşlardan (K. N.) nun evinde misafirdik. Ev sahibi bir aralık elini başına vurarak:

— Eyvah, dedi, ben bugün saat beşte bizim müdürün evine uğramayı vadetmiştim. Olduğu gibi aklımdan çıktı. Çaresiz telefonu açıp adamcağıza bir kurt masalı okuyacağız.

(K. N.) telefonu açtı ve:

«— Efendim, affınızı rica ederim. Dün gece birdenbire hastalandım. Doktor ilâç verdi ve bugün katiyen sokağa çıkmamamı emretti,»

Diye bir yalan uydurdu.

Telefon devam ederken arkadaşlardan (S. F.) kıs kıs gülüyordu. Konuşma bitince:

— İsmimiz yalancıya çıkmıştır, dedi, fakat maşallah görüyorum ki, siz de yalan söylemekte bendenizden daha az mahir değilsiniz. Tebrik ederim.

Antrparantez söyliyeyim ki, (S. F.) İstanbul Meşhedisi denilmiye lâyık bir insandır. Bir ayak üzerinde bin bir yalanın belini kıvırır. Fakat yalanları gayet makul ve mantıkî olduğu için çok kişi bunu farketmez.

(K. N.) bilâkis çok doğru sözlü bir adamdır ve bununla daima iftihar eder.

(S. F.) onu cürmü meşhut halinde yakaladığına memnundu ve bahsi bukadarla bırakmıyarak devam etti:

— Evet ben yalancıyım. Kabul ederim. Fakat bundan sonra sizi de bir meslekdaş addetmeme müsaade edeceksiniz.

(K. N.) kızdı, helecanlandı:

— Azizim, sen profesyonel yalancısın, dedi, ben bir zaruret neticesi olarak bir defa yalan söylemiş bir adamım. Bana yalancı demek katiyen doğru olmaz.

(S. F.) güldü ve cevap verdi:

— Bir kız kocaya varsa ve evlendiğinin ertesi sabahı kocasından ayrılsa: «Ben bir tek gece evli kalmış bir insanım. Binaenaleyh dul değilim. Kızoğlan kızım demiye hakkı olur mu?.

Boncuk

— Evlenmek ümitlerim suya düştü...
— Onu aramak için mi hergün denize giriyorsun!..

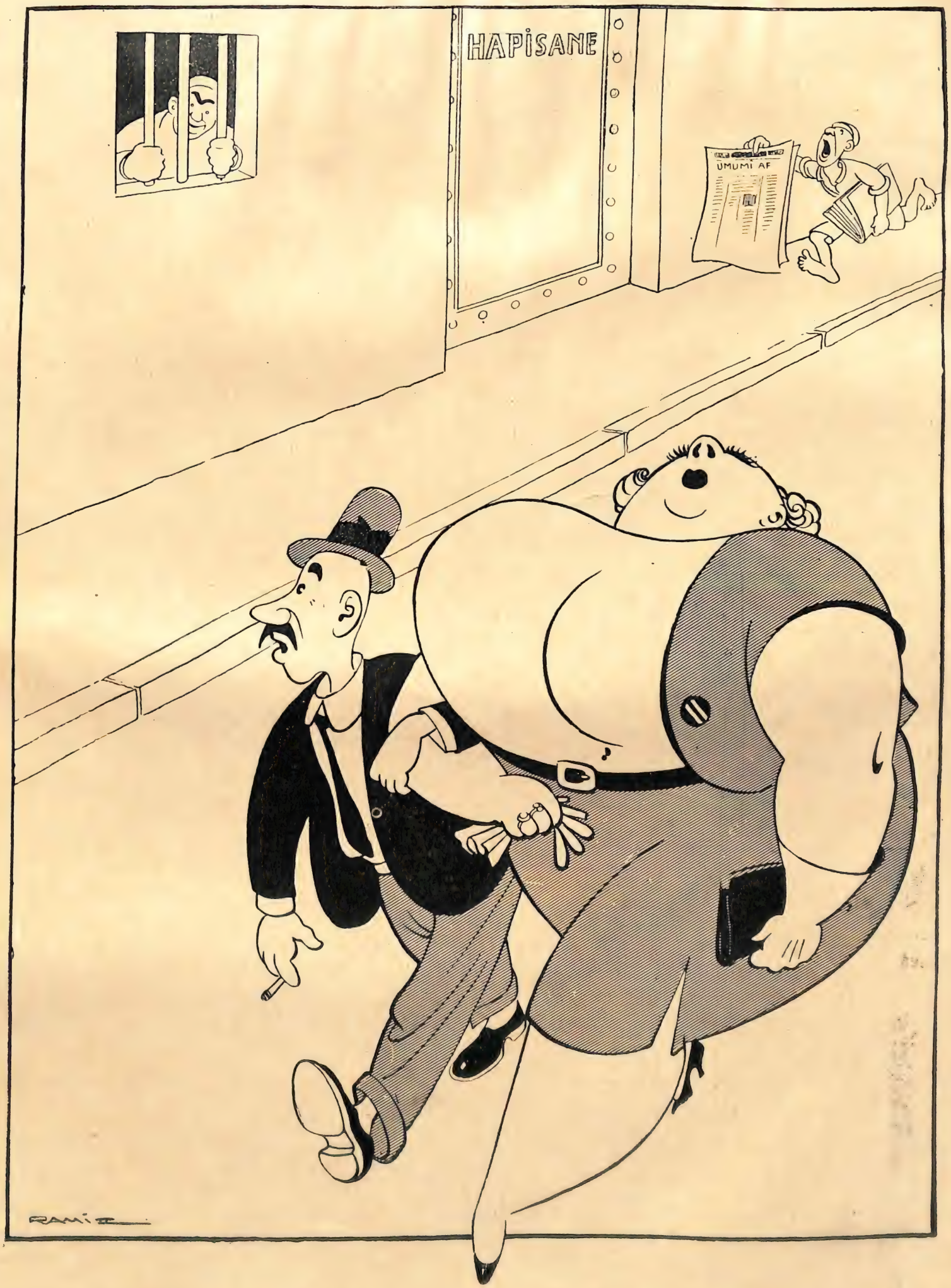

Müvezzi — Yüz elliliklerden kurtulanları yazıyor...
İçerdeki ve dışardaki — Darısı başıma!...

kuvvetli in
eğlencesi-
rlar. Bu sö
kere de sa-
k hamalla-
krini alma-
maymız.

★

zayıf adam
olamaz.

★

bol olması-
iyen adam,
ık olmıya
dır.

★

gariptir,
alış verişle
azan da a-
e biter.

★

kmekten zi-
elecek diye
yaşamak
iyorlar. Ben
te razı ol-
kabadayı
rum.

★

tasını bilip
ekte değil,
tığını far-
inat eyle-

★

orsan mu-
nayı bilme-

★

enmeyi bil-
endi ken-
nilmiş de-

HEYECANLI MACERA

Heyecanlı maceralara evveldenberi bayılırım. Daha bacak kadarken, iptidai mektebine giderken bu huyum teşekkül etmişti.

Nat Pinkerton, Nik Karter, Şarlok Holmes, Arsen Lupen aziz dostlarımdan sayılırlardı. Cümlesinin bütün icraatını ezber bilir, otuz, kırk kısımlık Amerikan sergüzeşt filimlerini muntazaman takip ederdim.

Evde lâstiğim, kurşun kalemim, mektepte mürekkep şişem, kalemliğim kaybolsa, diğer yaşıtlarım gibi bir tarafa kayıvermiştir diye elime geçeni kaldırıp altına bakmazdım. Hafiyelerin içinde en çok tabiatıma uygun gelen Şarlok Holmes gibi suratımı asar, çenemi avucuma alır, düşünmiye dalardım.

Rahmetli valde, beni böyle dalgın görünce meraklanır sorardı:

— Ne o, hasta mısın evlâdım?

— Hayır anna .

— Ya, ne var?

— Lâstiğim kayboldu.

— Arasana.

— Arıyorum.

— Nasıl aramak bu böyle...

— Lâstiğim nereye gidebilir. Odaya benden başka kardeşim giriyor. Fakat bu sabah girmedi. Lâstik şurada olmalıydı, yok. Yere düştüyse, kendi kendine düşmez ya, birisi girmiş demek.

Annem benim bu mülâhazalarımı tuhaf tuhaf bakarak dinler, ve çok defa iğilerek masanın altına düşmüş lâstiği alır, önüme bırakırdı.

O sene sayfiyeye gittiğimiz zaman benim polis hafiyelik istidadım gereği gibi ayakta bulunuyordu. İmtihan üstü okuyamadığım bir sürü zabıta romanma, gazeteden kesip topladığım maceralı tefrikalara «Yallah» diye girişmiştim. Kafamın içinde hırsız çeteleri, katil sürüleri, hafiye ve taharri kümeleri cirit oynuyorlardı. Bu kitapların okadar tesirinde idim ki, gecelerce uyuyamadığım, heyecanlı bir macerayı eli kulağında sayarak âdeta tetik üzeri durduğum, oluyordu.

Geniş bahçeli bir köşkün iki odasında oturuyorduk. Babam işten gelince hemen yatıyor, ancak sabahları erken kalkarak sayfiyeden istifade ediyordu.

Ev sahipleri, bir ana bir kızdı. Kız bir senelik evli iken dul kalmış, fıkırdak, nefis bir mahlûktu. Ben o zamanlar on yedi yaşıma girmiştim ama, gözlerimin içine niçin böyle baygın baygın baktığını, neden bukadar fıkır fıkır olduğunu kestiremiyordum. Aklımı bunların esbabını anlamaktan ziyade, duvarın yıkığına koyduğum hususî işaretlere vermiştim.

Evet, bahçe duvarının ötesine berisine işaretler koymuştum. Birisi gizlice girmek isterse veyahut girip çıkarsa muhakkak haberim olacaktı.

Bir sabah senelerdir ihtirasla beklediğim hâdise vukua geldi. Esrarlı bir işin orta yerine düştüm. Bahçe duvarının en kolay aşılır cihetine yaptığım işaretler bozulmuştu. Kimseye farkettirmeden işaretlerimi yeniledim. İki gün hareket olmadı. Üçüncü gün bizim işaretler tekrar karmakarış göründü. Artık içim içime sığmıyordu. Gözümü açarak bu esrarı çözmiye hazırlandım.

— Gız ne çalıp duruyorsun, kimsenin dinlediği yok...
— Ben de dinlesinler diye değil, parsa toplamıya yüzüm olsun diye çalıyorum!..

İlk ağızda işaretlerin her üç günde bir bozulduğunu tesbit ettim. Tam bozulma günü sabahtan akşama kadar geniş dallı bir ağaca tüneyerek geçidi göz hapsine aldım. Akşam sular kararıncıya kadar gelen giden olmadı. Fakat ertesi gün işaretler bozulmuştu. «Esrarın bir tarafı malûm oldu, dedim, esrarengiz ziyaretçi gece geliyor.» Meseleye kendimi kuvvetli kaptırdığım için, olacak, aklıma korkuyu getirmiyordum. Silâha ihtiyacım olduğunu düşünmüyor, haydudun beni tepelemesi ihtimalini hesaba katmıyordum. Arkadaşlar arasında kuvvetli yumruklarımla meşhurdum. Boks dersi alıyordum. Bütün hayali haydutlarımı tıpkı sinemalarda olduğu gibi birer yumrukta tepeliyeceğime kanidim.

* * *

O gece evdekiler yattıktan sonra beklemiye karar verdim. Yatağımdan gizlice kalktım. Gece vakti görünmemek için koyu renk pijamamı giymiştim. Saat on bire doğru bizim haydut göründü. Ev sahiplerinin bölüğüne yaklaştı. Mutfak kapısının önüne kadar geldi. Ve hayret değil mi açılan kapıdan içeri süzüldü.

— Vay canaıma, demek haydudun içerde eli var, dedim. Muhakkak hizmetçidir.

Haydudun mütemadiyen gelip gittiğine bakılırsa, adam falan katletmediği, sade ceste ceste hırsızlık yaptığı anlaşılıyordu. Bana herifi cürmü meşhut halinde enselemek yaraşırdı. Şarlok Holmesi hayran edecek bir soğukkanlılıkla herifin evden ne zaman çıkacağını bekledim. Sabaha karşı yürüdü gitti.

Vak'a, ev sahiplerinin tarafında cereyan ettiği için yapayalnız hareket edemezdim. Fakat işin beklemiye de tahammülü kalmamıştı. İşaretlerim üstüste üç gün bozulunca, ziyaretlerin sıklaştığını anladım.

Meselenin enini boyunu ölçüp biçtikten sonra ev sahibinin kızına açılmayı münasip gördüm. Zaten hersabah beraber plâja gidiyor, uzun uzun yüzüyorduk. Ben ona futbol maçlarını, dünya şampiyonluklarını, bilhassa zabıta romanlarını anlatıyordum.

* * *

Denizden çıkıp kumlara uzandığımız zaman birdenbire gördüklerimi hikâyeye geçtim. Önce şaşırdı, kekeledi:

— Böyle şey olmaz, dedi.

Fakat delillerim karşısında cevaba kudret bulamadı. Telâşını korkusuna verdim. Ben ortada dururken korkmanın saçma olacağını, zaten sıska bir herif olduğundan bir yumrukta pekâlâ yere serebileceğimi anlattım. O, akşam beni hizmetçiden ve annesinden gizli odasına almayı vadetti. Hırsızı beraber bekliyecektik. Tam içeri girip yükte hafif, pahada ağır ne götüryorsa sallasırt edince, boğazına sarılacaktım. Neclâ hanım da bana muavin oluyordu. Eğer haydudun şeriki cürmü olan ihtiyar hizmetçi işe müdahale ederse o da onunla uğraşacaktı.

* * *

O geceyi hiç unutamam. El ayak çekildikten sonra kalktım, mutfak kapısını bu sefer bana Neclâ hanım açacaktı. İçeri girdiğim zaman yüreğim, tahmin ettiğimin beş misli fazla çarpıyordu. Bir amatör polis hafiyesi için bu iyi bir alâmet sayılmazdı ama, başlangıçta olduğumuzdan aldırmadım.

Neclâ hanımın yatak odasında pencerenin önünde yanyana duruyor, nefis yaz gecesini dinliyorduk. Uzaktan mahiyeti meçhul sesler - böcek sesleri olacak - ürpertici hışırtılar - muhakkak dalların sallanması idi - duyuyor biribirimize gittikçe sokuluyorduk. Neclânın sıcak vücudünü göğsümün üzerinde hissediyordum. Kalbi benimkile beraber atıyordu. Gayri ihtiyarî bir himaye duygusile elimi beline attım. Biribirimize daha çok sokulduk. Katilleri, hırsızı ve dünyayı unutarak kucaklaştık.

Sabah olurken damarlarımda leziz bir uyuşukluk, başımda tatlı bir dönme ile eve döndüm.

O geceden sonra evvelâ birkaç akşam ara ile ve sonra her gece beraber hırsız beklemiye başladık.

İlk gençliğimin bu bahtiyar mevsimini hâlâ hatırladıkça gülümsüyor ve hırsız tutmıya giden amatör polis hafiyesinin tıpatıp o hırsıza benzediğini, onun gibi gizlice mutfak kapısından içeri girerek gün doğmadan geriye döndüğünü ancak şimdi kestirebiliyorum.

İspinoz

Bayan — Alaturka yemeklerden bıktım ahçıbaşı, bundan böyle börek yerine Volovan, köfte yerine Şatobriyan, pilâv yerine Rizoto milanez, baklava yerine Monblan
Ahçıbaşı — Anlaşıldı gayri, benim yerime de bir Finfon ister küçük hanım!...

Horlıyarak düşünmek

Havalar iyiden iyiye ısınmıştı.

Mahkeme âzalarından bir ihtiyarcası sıcağa dayanamıyor ve başını önüne düşürerek gözlerini kapıyordu.

Reis dinleyicilerden bir kısmının dikkatle baktıklarını ve gülümsediklerini gördü. Fena halde canı sıkıldı.

Nihayet yavaşça müdahaleye mecbur oldu.

— Efendim.. Arasıra kendinizden geçiyorsunuz,.. Halk arasında bunu farkedenler, hattâ gülenler oluyor...

İhtiyar âza sinirlendi:

— Allah Allah efendim, dedi, bendenizi âdeta uyumakla itham ediyorsunuz. Ben mahkemede böyle şey yapar mıyım? Yalnız mesele nazik safhalara girince her türlü tesirden salim olarak derin düşüncelere dalmak lâzım geliyor. Bunun için başımı önüme iğiyor, gözlerimi kapıyor ve öyle düşünüyorum.

Reis cevap verdi:

— Orası muhakkak... Ancak mümkünse horlamadan düşünseniz daha muvafık olur.

GECE YARISINDAN SONRA

Sarhoş gece yarısına doğru meyhaneden çıkmış, sallana sallana evine doğru yürümiye başlamıştı.

Deniz kenarında birkaç fener gördü ve balıkçıların balık tuttuklarını zannederek yaklaştı.

Bunlar iki bekçi ile birkaç polisti. Suyun içinde kancalarla bir şey arıyorlardı. Sorhoş:

— Yahu gece vakti ne balığı tutuyorsunuz orada, dedi.

Polislerden biri cevap verdi:

— Balık değil... Biraz evvel biri boğulmuştu da onun ölüsünü arıyoruz..

Sarhoş hayretle gözlerini açtı:

— Yahu sizin aklınız yok mu, dedi, gece yarısı ölüyü ne yapacaksınız?

İHTİYAT

Bir benzin deposunun önünde şık bir spor otomobili durdu. İçinde bir bay ile bir bayan vardı.

Otomobilin benzin ihtiyacı giderildikten sonra bay cebinden elli liralık bir kâğıt çıkardı:

— Aman efendim elli lirayı ben nasıl bozarım.

— Maalesef bozuk param yok..

— Ne yapacağız?

— Sizin gibi kibar bir insan hakkımızı yiyecek değil ya... Başka zaman verirsiniz..

— Peki, zaten şimdi asfalt yoldan Büyükdereye gidiyoruz. Orada elliliği bozdurur dönüşte borcumu veririm.

— Büyükdereye mi? O halde iş değişti... Müsaade edin de ben şu elliliği komşulara bozdurmıya çalışayım.

YILDIRIM

(D..) güzel adamdır. Yalnız bir kusuru vardır. Burnu son derece uzundur.

(D..) bir gün genç ve güzel karısile beraber gezmiye gidecekti. Fakat birdenbire yağmur yağmıya ve gök gürlemiye başladı.

(D..) pencereden başını çıkarmak ve gökyüzüne bakarak havanın açıp açmıyacağını keşfe çalışmak istedi.

Karısı:

— Yıldırım yüksek yerlere düşermiş.. Aman burnunu içeri çek, dedi.

Bedava ilâç

Yağmurlu ve soğuk bir gündü.

İhtiyar bir adamın iki saattenberi evimin önündeki derenin içinde dolaştığını ve bir şeyler aradığını görüyordum. Adamcağız bu havada pabuçlarını ve pantalonunu çıkarmış, yarı beline kadar suya girmişti.

Nihayet dayanamadım, pencereyi açtım ve seslendim:

— Baba buraya bak. Senin canına kastin mi var? Bu havada suya girilir mi? Kendini hasta edip öldürmek mi istiyorsun.

İhtiyar cevap verdi:

— Hastayım da ondan girdim evlât.

— Nasıl iş bu?

İhtiyar öksüre öksüre cevap verdi:

— Hastalandım. Allah razı olsun bir doktor bana baktı: «Ciğerlerine kan toplanmış, sırtına kupa çekmezsen fena olur» dedi. Ben fakir adamım, kupayı nereden bulacağım. Derede birkaç tane sülük arıyorum.

İSTEDİĞİMİZ ŞEY

Arkadaşlar arasında konuşuyorduk:

Birisi: — Ah benim de bir otomobilim olsa, dedi, şimdi şu güzel asfalt yol üstünde Büyükdereye doğru şöyle bir gidip gelsem..

Yaşlı bir arkadaş hiddetlendi:

— Yahu sen ne tuhaf adamsın, dedi, daima kendinde olmıyan şeyleri istersin,..

Öteki gülerek cevap verdi:

— Yahu budala mısın? Dedi, kendimde olan şeyi istemiye ne sebep var?

Papağan

Bayan — Erenköyünden İstanbula kadar yayan gidilir mi? Trene binmiyecek miyiz?..
Yeni zenginin hasisi — Tren ne olacakmış, deden de trenle mi gezerdi?!..

Niçin Sabahmış?

Üstat Çallı bir gün bir saatçi dükkânına girdi. Niyeti adamcağızla alay etmekti. Bir Anadolulu taklidile sordu:

— Bu gutular nelir hemşeri?

— Saattir dayı.

— Saat mi? Niye yarar ki?..

— Vakti gösterir.

— Vahtı göstertir hemmi, aman nasıl göstertir?

— İşte böyle kurarsın kendi kendine gösterir.

— Ni vahıtlar gurulur bu?

— Sabahları.

— Niden zabahları da, akşamları deel?

Artık bu sualden sonra üstadı tanıdığını saklıyamıyan saatçi zarafetle cevap verdi:

— Akşamları siz sorhoş olursunuz da üstadım.

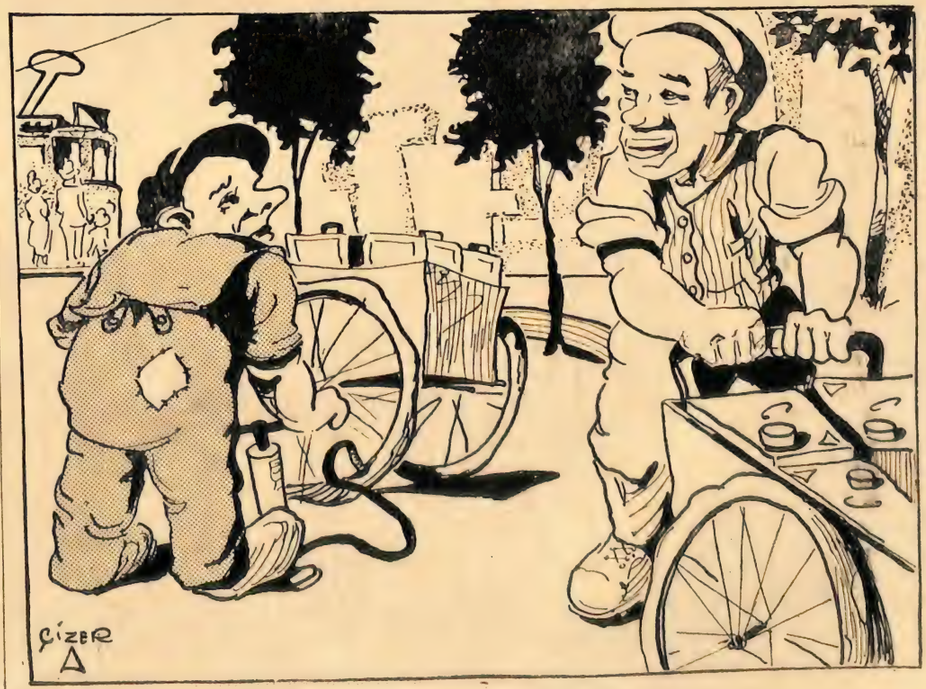

ASRİ SAKALAR:

— Hava vermekten su taşımıya sıra kalıyor mu ki!...

AŞK MODASI

ROMAN

Yazan: Ta.Ka.

— 9 —

Boşanma davasını da buradaki avukatlardan birine veririz. İlâm çıkınca evlenir, bahtiyar oluruz.

10 — İşte yeğitliğin onuncu şartına geldik. Bu da hiç görünmemektir. Yani ya mecazi konuşuyorum. Bu plândan kimseye bahsetme mânasına. Tabiî artık kocana beni sevdiğini söylemiye de lüzum kalmıyor. Bu mektubu sana emniyetli hizmetçim Katina ile gönderiyorum. Ben artık ihtiyaten size uğramamalıyım. Eğer mutabıksan, cadde üzerindeki balkona o pek sevdiğim mavili, kırmızılı mayonu kurutmak istiyormuşsun gibi baş aşağı as. Ben kimselere bilhassa o mendebur kocana görünmeden uzaktan balkona bakarım. Allaha çok şükür olsun gözlerim iyi görür. Serde ressamlık da var, renkleri iyi seçerim. Kırmızılı, mavili mayo orada ise hemen Vagon Liye telefon eder, üç kişilik yer kapatırım. Bu akşam saat 8,20 de kalkan trene valden yetişir. Sen tam sekizde hareket etsen Derinceye varırsın. Ben de Pendiğe varma saatini not ettim. Otomobil peylerim. İş olur biter. Bu akşam seni bol bol kucaklamak üzere şimdilik Allaha ısmarladık. Salak kocan avuçlarını yalasın, tabancası beyninde patlıyasıca herif!

Bak bunu yazarken aklıma bir ihtimal daha geldi. Belki biz kaçarsak, serseri fartı teessürden kendisini gebertir de, biz de kurtuluruz, âlem de kurtulur. Oh olsun eşkıya bozmasına..

İşte programımız budur. Sen tabiî benim nekadar sözümün eri bir adam olduğumu şimdiye kadar denedinse denedin! Ancak ölmeliyim ki, sözümden hânis olayım. Söz bende hayat memat işidir. Her randevuna iki saat evvel koştuğumu, senin için her şeyimi, hayatımı, sanat şöhretimi, hattâ Bohem yaşayışı terkettiğimi unutma! Bana sonuna kadar güvenebilirsin. Önüme çıkacak her maniayı aşarım. Valdemiz hamfendiye arzı hürmet ettiğimi muhakkak söyle. O Monamur mil beze!

Ton esklav (Esirin anlamına)

Cihat Paleter

Ahmet Süleyman karısının model mecmuaları arasına sakladığı bu mektubu tuhaf bir tebessümle okudu. Kaynanasının hizmetçileri haşlıya haşlıya bavulları doldurtmasının sebebini şimdi açıktan açığa anlamıştı. Halbuki Pakize hanım, sebebini soran damadına:

— Semiham bu elbiselerden bıktı, öğleden sonra İstanbula inip evdekilerle değiştireceğim demişti. Vay kartaloz, cadı vay.

Hele sokak üstüne asılan mayoya mâna veremiyerek karısına;

— Bu da nesi? Dediği zaman, aldığı cevaba bakın.

— Ne olacak, güneşletiyorum. Tarifesini okudum, yünlü mayoları güneşte kurutmak iyi imiş. Çok dayanırmış.

Demek mesele başka. Sevda kuşu kafesten pırrr ediyor. Ahmet Süleyman mektubu tekrar katlayıp cebine koyarken düşünüyordu:

— Bırak gitsinler, sen de kurtulursun!

— Yok bırakma!... Etrafın dedikodusunu düşün. «Zavallı Ahmet Süleyman.. karısı kaçtı. Güzel, zengin bir delikanlı ile işi pişirmiş, biçareyi terkedivermiş...» diyecekler.

— Başka bir çare bulmalısın Ahmet, şöyle nefis bir çare. Asilce bir şey. Malûm a, damat olmakla müftehir bulunduğun familyaya yaraşır bir şekli hal.

Böyle düşünüp dururken aklına birdenbire nefis bir çıkar yol geldi. Aynada kendisine itimatla güldü. Bu sırada bitişik salonda annesile neşeli bir tavla partisi yapan karısının sesi işidiliyordu. Semiha annesine yapmacık bir hiddetle:

— Yo anne, hile yapıyorsun, diyordu. Ben hileden nefret ederim. Dürüst oyna.

Bir saat farkı

Saat tam yedi idi. Cihat Paleter, harıl harıl hazırlanıyordu. Bir gözü saatte, bir gözü aynada idi. Belki bundan, belki de fazla heyecanlı olduğundan jilet bıçağile ikidir suratını kesiyordu.

Bavulların doldurulması iki saat sürmüştü. Semihanım balkonunda alacalı mayoyu görmesile eve koşması, hizmetçisi budala Katinayı bahşiş ve küfür kuvvetile işe sürmesi bir olmuştu. Yolculuk uzun sürecekti. Hiç bir şeyi unutmak istemiyordu. Köy yerlerinde ata binmiye mahsus kilotunu, çizmelerini, dağcılık sporuna mahsus çivili ayakkabısile bastonunu, memlekette sık sık verilen çaylı danslara, balolara icabet etmek üzere frakını, smokinini hep yanına almalıydı. Katina bugün nedense bir dalgınlığa kapılmıştı. İki şeyi bir araya getiremiyor, en basit emirleri anlıyamıyordu.

Hoş zavallı kadın da haklı, efendisini hiç bu çeşit görmemişti. Barbar bağırıyor, ter ter tepiniyordu. Bir aralık duvardaki tabloları da götürmiye kalktı. Öyle ya, kendi elinin emeği, emsalsiz şaheserleri. Fakat birdenbire Semihanın şimdilik sanatla meşgul olmayı istemediğini derhatır eyledi, götürmekten vazgeçti. Traşını bitirip güzelce pudralandıktan sonra geçen hafta plâjda Semiha ile beraber çıkardıkları resme daldı. Resim, hiç ummadığı halde, çok güzel çıkmıştı. Semiha burada bir peri kızı kadar güzel görünüyordu. Hey canına böyle enfes bir kadınla çılgın bir macera ne güzeldi. İşe kocanın tabancası karışınca ilk ağızda cesareti kırılmıştı. Fakat kaynanasının farfaracılığı geçip gittikten sonra bu hususu âdeta yadırgamıyordu.

Bir düşünmeli: Tabancası elinde âşık bir koca. İşaretle kaçma teklifini kabul. Üç müttefikin ayrı ayrı istasyonlardan trene binmeleri... Ne sergüzeşt... Ne avantür yarabbi.

Tam böyle düşünürken kapının zili koparılır gibi çalınmıya başladı. Katinaya sıkı sıkı emirler vermişti. Kim gelirse gelsin:

— Beyefendi yok! diyecekti.

İşte kapıyı açmıya gidiyor. İşte açtı. İşte kapı tekrar kapandı. Kim bilir hangi münasebetsiz, muhakkak savmıştır.

Cihat bey içeri giren Katinanın yüzüne bakmadan:

— Savdun herifi değil mi? dedi, iyi ettin. Kimmiş?

Gözlerini kaldırıp kadıncağızın sapsarı yüzile titriyen bacaklarını görünce yakın bir felâketin hissi kablelvukuile irkildi:

— Kimmiş, söylesene, diye tekrar etti, kimmiş, ne istedi?

— Şey... Beyefendi... Şey geldi..

— Şey geldi ne demek, savamadın mı?

— Savamadım.

— Ne yaptın sersem?

— Savamadım Cihat bey, gelen şey..

— Kim be?

— Karının kocası.

— Hangi karının kocası?

— Beraber savuşacağınız güzel karının kocası..

— Neee!

Cihat bu heceyi öyle feci bir şekilde söyledi ki, Katina gayri ihtiyarî sarsıldı. İkisi de aptallaşmışlardı. Cihat gönderdiği mektubu Katinanın yolda açıp merak saikasile okuduğunu anlıyamadı, Katina da vaziyete vâkıf olduğunu bu sözile meydana çıktığını sezemedi.

Cihat Paleter:

— Aman Katina ne yaptın, diye sesini alçalttı, içeri almamalıydım, tabancası elinde mi?

— Öyle bir şey yok.

— Nasıl konuştu seninle?

— Ne demek istiyorsunuz beyim?

— Yani sert sert mi konuştu, nazik nazik mi?

— Nazik konuştu.

— Ne istiyormuş?

— Sizin beyefendiyi bir dakika rahatsız edebilir miyim, dedi, «Şimdi meşguldür sonra gelin» dedim, «Olmaz şimdi görmeliyim» dedi. Ben de içeri aldım. Malûm a, hanımın kocasıdır, yabancı değil.

Cihat Paleter, traş takımlarını Katinaya yüklettikten sonra;

— Söyle buyursunlar, dedi, haydi yüzüme bakma.

Katina çıkınca, ihtiyaten bir sandalyeyi siper almak istedi. Fakat bir anda pek saçma düşündüğünü anladı. Nasıl olsa misafir gelen bir adamı kapıdan karşılamak mecburiyetindeydi. Kendini öldürmiye dahi gelse bir ev sahibinin eline bir ağır sandalye alarak misafir kabul etmesi âdabı muaşerete uymazdı. İçinden:

— Bari kelimei şahadet getireyim de imanlı imanlı gideyim. Diye düşündü.

Ayak sesleri kapıya yaklaşırken Cihat «Lâilâheillâllah..» diye kapıya yaklaştı.

Ahmet Süleyman:

— Sizi rahatsız etmiyorum ya Cihat bey? Diyerek güler yüzle içeri girdi. Fakat Cihat o derece korkmuştu ki, bu dostane tebessümde, bir katil merhametsizliği ve istihzası sezdi, Dizleri titriyerek cevap verdi:

— Hayır beyefendi, estağfurullah... Buyurun efendim. Bir emriniz mi var efendim...

— Ne münasebet, bizim hatunla şuradan geçiyorduk. O bir ahbabına uğramak istedi. «Peki sen oraya git, ben evde seni beklerim» dedim. Kapımızın önünden geçerken sizi pencereden gördüm. Traş oluyordunuz.

— Ya, demek pencereden gördünüz?

— Evet. Zaten dün akşamdanberi zihnimi bir kurt yiyordu.

— Ne gibi bir kurt efendim, bu kabil hislere insan aldırmamalı! Mânasız şeylerdir ekseriya..

— Öyle mi dersiniz?

— Yani şey, pardon efendim..

— Bakın zihnimi kurcalıyan meseleyi arzedeyim. Semiha sizi bendenize takdim edince, belki farkına vardınız, birdenbire irkilmiştim.

— Hayır hiç farkına varamadım efendim, eğer varsaydım..

— Ne olurdu?.

— Hiç yani ya.. Bir şey olmazdı... Ne olabilir ki efendim.

— Evet, sizi görür görmez kendi kendime «Allah Allah ben bu zatı bir yerden tanıyorum, ama nereden tanıyorum» dedim.

— İstanbulda devlethanede tanışmıştık.

— Ya, bakın bunun hiç farkında değilim. O zaman büsbütün dalgınlığıma gelmiş demek. Malûm a, bizim işler pek sıkıdır, bin türlü adam tanırız.

— Malûm efendim.

— Fakat dün gece hep sizi düşündüm.

— Bendeniz de öyle efendim.

— Yok canım, siz neden beni düşündünüz?

— Hayır, hayır, yanlış söyledim efendim. Ben sizi neden düşüneyim. Devam buyurun!

— Ne diyordum, evet sizi düşündüm «Ben bu yüzü bir yerden tanıyorum, hem de yakından tanıyorum» diye sabaha kadar uyumadım.

— Vah vah!

— Değil mi, böyle zihin bir yere takılır da insan bulup çıkaramazsa üzülüyor.

— Sormayın.

— Fakat demin, pencerenizin önünden geçerken sizi tekrar gördüm. Traş oluyordunuz. İşte bu görüş kafamdaki düğümü şıp diye çözdü.

— Anlıyamadım beyefendi!

— Anlatacağım. Sizi traş olurken görünce «Vay gidi sersem herif vay» dedim.

— Kime efendim?

— Tabiî kendime... «Gitgide bunuyor musun, bizim Cihadı nasıl bir görüşte tanıyamadın» dedim.

— Sizin Cihat kim?

— Sen be birader, söyle bakalım nerede okudun?

— Frerlerde..

— Hay Allah sağlığını versin... Hangi senelerde?

— 920 mezunuyum.

— Tamam be kardeşim. Kaç yaşındasın?.

— Otuz iki.

— Bende 34 yaşındayım. Senden iki yaş büyüğüm ama ayni sınıfta okuduk.

— A, sizi hiç hatırlamıyorum.

— Nasıl hatırlamıyorsun. Kaçtı senin numaran?

— 113.

— Gördün mü? 113 Cihat. Şimdi tamamile hatırladım. Hey gidi eski günler hey! Ne âlemdi mektep. Ben iki sene üst üste sınıfta kalmıştım da sınıflarımız birleştiydi. Hani bizim zayıf bir hesap hocamız vardı. Neydi adı?

— Mösyö Düran!

— Devam edecek —

— Bizim oğlan tahsil için İstanbul gitti..
— Vah vah. Alacağın var demek!...

TARİHTEN ÇİZGİLER:
Yangın mahalleyi sararken, tulumbacıların çeşme başında sıra kavgası!...

Sebebi neymiş?

İki kadın aziz dostlarından birini çeiştiriyorlardı:

— Geçen gün kartaloza rasladım. Sürnüş sürüştürmüş, ne dese beğenirsin. Geçen baloda bütün erkekler kendisine natmazel diye hitap etmişler.

— İnanırım. O suratla kimsenin kendisini almıyacağını düşünmüşlerdir.

Haklı Endişe!...

(M..) sevgili karısının ölümü üzerinden bir sene geçmeden ağır surette hastalanmış, ölüm yatağına yatmıştı. Tanıdıklarından bir eski müderris vardı.

Çok dindar ve mutekit bir insan olan bu ihtiyar adam hastayı ziyarete geldi:

— İyi olursun inşallah, dedi, Allahtan ümit kesilmez. Fakat şayet vefat edecek olursan korkma.. Sevgili refikan vefat ettikten sonra pek sefil olmuştun.. Merhumeyi bir türlü unutamıyordun. Sen pek sofu bir insan değildin ama, iyi adamdın. İnşallah cennete gideceksin, merhume yine senin yanına gelecek ve müebbeden beraber yaşıyacaksınız...

Hasta birdenbire heyecanlandı ve sordu:

— İnsan dünyadaki karısile ahrette de birleşir mi?

— Elbette.. Ona ne şüphe?

— Hocam yandım o halde... Ya benim eski karı daha evvel davranır da bana musallat olursa ne halt ederim ben...

Radyolin diş macunu niçin kullanmalıdır Çünkü:

Güler yüz

için ilk şart güzel diş

Güzel diş

için ilk ve en esaslı şart da

Radyolin

Kullanmaktır.

RADYOLİN

MİKROPLARI % 100 ÖLDÜRÜR, DİŞLERİ FIRÇANIN GİRMEDİĞİ YERLERE KADAR NÜFUZ EDEREK TEMİZLER, PARLATIR, DİŞ ETLERİNİ BESLER HASTALANMALARINA MÂNİ OLUR.

Dişlerinizi sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra Radyolin diş macunu ile fırçalayınız.

İhmal etmeyiniz...

"LİNİA,, Kemeri istirahati temin, yağlanmayı men eder ve hareketinize gençlik verir.

Yalınız:
J. ROUSSEL de satılır.

İSTANBUL Tünel Meydanı No. 12. 18 Numerolu katalogumuzu isteyiniz, bedava gönderilir.

AİLE Avukatı

10 KURUŞ

7 GÜN Neşriyatı

HER CUMARTESİ GÜNÜ BİR FORMA

HUNİE FEHİM

Ev Doktoru

24 Formada Tamamlanacak

«EV DOKTORU» nu neşrederken 20 formada tamamlanacağını bildirmiştik. Bazı ehemmiyetli hastalıklara fazla tafsilât vermek mecburiyeti maalesef bizi çizmiş olduğumuz proğramdan biraz uzaklaşmak mecburiyetinde bıraktı. Binaenaleyh «EV DOKTORU» 20 formada tamamlanacağı yerde, 24 üncü formada tamamlanmış olacaktır. Eserin tekâmülü namına yaptığımız bu küçük tadilâtı okuyucularımızın memnuniyetle karşılıyacaklarına hiç şüphe etmiyoruz.

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalık lardan korur. Reçetesiz satılır.

KARİKATÜR

Çirozcu — Vay anam vay... Taze taze, bu senenin malları!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.